

Omnia mutantur, nihil interit

We schrijven dit twee jaar nadat de ramp zich voltrok. We brengen verslag uit van onze beproevingen. Velen van ons zijn afgedreven, gezonken, opgegeten en kwijtgeraakt. Wij dragen dit verhaal aan hen op en hopen dat ze weten dat we op ze wachten. Ooit zullen we elkaar weer vinden en weer een worden. We hebben de tijd.

De ramp. Wat velen niet weten is dat deze zich voor ons al veel eerder voltrok dan de nacht van 1 op 2 januari 2019.

Op een paar kilometer onder de grond vloeiden en stroomden we, in een eeuwig kokendhete goudzwarte massa. Het was nog niet zo lang geleden -begin jaren vijftig van de twintigste eeuw- dat de exodus begon. Het gesteente om ons heen, waarin wij ons miljarden jaren veilig hadden gewaand begon steeds harder te trillen. Het was onverdraaglijk. We borrelden, raasden rond, kolkten en voelden dat er iets te gebeuren stond.

En ineens was het daar, het gat... Daarna... chaos... we spotten omhoog... verloren de controle. Ons huis weg...uit elkaar gerukt.

De oven, het laatste moment dat we nog een waren. De temperatuur liep op, 150...200...300...350 graden. We probeerden bijeen te blijven, hielden elkaar krampachtig vast. Maar we vielen uiteen en verloren elkaar. We vervlogen tot gassen en stroomden traag neerwaarts als teer. Gereduceerd tot fracties herkenden we elkaar en onszelf niet meer.

Gescheiden en gezuiverd bevonden we ons in een vorm die ons vreemd aandeed, waarin we onszelf niet waren. Wij gingen aan boord van de MSC Zoe als polymeer pellets. Een naam waarmee we ons niet kunnen vereenzelvigen. Steriele uniforme bolletjes zonder karakter, die hun bestaansrecht louter ontlenen aan de consumptiedrift van de Homo sapiens. Een vreemde soort die denkt de aarde te kunnen bedwingen en in de waan is dat zij nooit uit zullen sterven. Geen langetermijnperspectief, dat kan je ze ook nauwelijks kwalijk nemen gezien hun beperkte levensduur.

We zouden verder verwerkt worden, omgesmolten tot badeendjes, zandbakken in de vorm van grote schelpen en transparante douchegordijnen bedrukt met zeesterren. Daar zou behoefte aan zijn vernamen we. We legden ons er maar bij neer dat dit onze lotsbestemming zou worden, een keuze hadden we niet. En als we daar de mensheid in hun korte bestaan blij mee zouden kunnen maken, a la.

En toen brak die bewuste nacht aan. In grote zakken wiegden we heen en weer op de storm die over de Noordzee raasde. Weer dat gevoel dat er iets te gebeuren stond, maar nu vulde het ons met vreugde. De harde dreun die we voelden schudde ons wakker. En voor we het wisten stroomden we naar buiten. In vervoering gebracht door wind en regen vlogen we uit en verspreidden ons over het wateroppervlak. De donkere woeste zee, die diepe zwarte nacht, dat moment benaderde het dichtst het gevoel van thuis.

Al gauw raakten we elkaar kwijt, maar daar zullen wij niet over uitweiden. Dat heeft u al in het nieuws kunnen zien en in talloze onderzoeksrapportages kunnen lezen. We zonken

naar de zeebodem, de plek waar wij ons bestaan vonden. Maar daar aangekomen was er geen warm onthaal. We waren te veel veranderd en spraken niet meer dezelfde taal.

Wat houdt ons nog staande? De mens noemt het hoop, maar wij weten beter. Wij hebben alles al meegemaakt en weten dat dit alles zich ook weer zal herhalen. De tijd beperkt ons daar niet in. Niets gaat ten onder.